

Heur hert dronk met frissche teugen aan Gods liefdezee en hare ziel wandelde in 'nen lusthof vol witte leliën en welriekende kruiden.

Zij schepte met volle palmen aan de zee van heur oorbeeld; zij schepte 't en zij zocht het te deelen; want zij beminde, want haar hert was als eene zon van vlamme liefde...

Lang reeds was de westerkimme uitgebrand, toen 't frissche nachtwindje heur om de wangen streelde en heur uit haren droom kuste....

En zij ging... En haar lijf sierlijk als 'n wit wolksken in den azuren hemel, stapte droomend, ongestoord door de verlichte joelende stedestraten; terwijl hare ziel, poppelend wi 'n gouden vlinder in den gulden zonnestraal, lustig baadde in de oneindige liefde.

Zij ging... en om hare blonde lokken zongen stemmen: « Hebt ge mijnen beminde niet gezien, want mijn herte dorst !...

Wie mocht, wie ging heur laven !

.....

II.

Hij had haar gezien; hij had heur bekeken en hun beider oogstralen vielen samen en vereenigden zich in eene mysterieuze bruiloft.

Een straal, uit haar violetten oog, als uit 'n fijn